

Capitolul 6

Cucerirea Ierihonului

Israel înaintea Ierihonului (versetul 1)

Omenește vorbind, situația poporului era fără scăpare. Apele Iordanului, pe care ei îl trecuseră ca pe uscat, și-au reluat cursul și ca și mai înainte treceau peste maluri.

Iordanul era acum tot așa de netrecut din partea vestică cum a fost din partea de răsărit, înainte ca chivotul legământului să-i biruiască puterea și să deschidă lui Israel un drum în țară. Acum însă drumul de întoarcere le era închis.

Înaintea poporului se ridica deci puterea aparent de nebiruit a Ierihonului. Zidurile, așa părea, se înălțau până la cer și porțile erau bine zăvorâte pentru izraeliți.

Aceasta arată imediat, că țara odihnei viitoare era pentru început o țară a luptei. Același lucru este valabil pentru viața unui creștin: timpurile de odihnă urmează după timpurile de luptă spirituală.

Însă poporul era pregătit pentru biruință prin trei lucruri, prezentate în capitolul 5, pe care Dumnezeu voia să le obțină pentru poporul Său:

- Punerea deoparte pentru Dumnezeu și înlăturarea rușinii lumii (circumcizia și Ghilgal);
- Hrana spirituală (paștele și produsul țării);
- În cele din urmă apariția minunată a lui Hristos ca și Căpetenie supremă a oștirii Domnului și conducător al armatei în luptă.

Lupta împotriva Ierihonului (versetele 2-24)

Dumnezeu Însuși a condus lupta împotriva Ierihonului și a împăratului lui. Mai întâi Iosua și poporul au primit promisiunea biruinței: «Vezi, am dat în mâna ta Ierihonul și pe împăratul său, pe cei viteji la luptă» (versetul 2). Pentru popor era suficient să creadă și să asculte. Cucerirea Ierihonului era pentru ei un act al credinței (Evrei 11,30). Mai întâi ascultarea, apoi lupta – așa arată ordinea morală a lui Dumnezeu.

Poporul trebuia să alcătuiască un convoi, care trebuia să înconjoare de mai multe ori cetatea: șapte preoți purtau șapte trâmbițe din corn de berbec și mergeau înainte chivotului legământului Domnului. Ei erau înconjurați de toți oamenii de război ai lui Israel. Punctul central al acestui convoi era chivotul legământului, un simbol al lui Hristos. Chivotul legământului Domnului este amintit numai o singură dată în versetul 11 în relatarea despre prima zi. Prin această rânduială a lui Dumnezeu învățăm, că puterea lui Hristos este glorificată în mijlocul poporului prin trâmbițe – un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu. Zelul lui Iosua și zelul poporului este scos în evidență prin aceea, că Iosua și poporul s-au trezit dis-de-dimineață (versetele 12 și 15).

Instrumentele dumnezeiești rânduite de Dumnezeu pentru poporul Israel nu aveau nici o valoare pentru lume. Însă noi știm: «Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii» (1 Corinteni 1,24.25); și: «Armele luptei noastre nu sunt firești (literar: carnale), ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor» (2 Corinteni 10,4).

După al șaptelea înconjur al cetății în ziua a șaptea și la strigătul mare al poporului «zidul a căzut pe loc» (versetul 20). Ceva asemănător nu a mai fost niciodată! Prin aceasta a devenit clar, că putea să fie vorba numai de un act de putere dumnezeiască.

După aceea poporul a făcut judecata rânduită de Dumnezeu: «Și au nimicit cu desăvârșire cu ascuțișul sabiei ...» (versetul 21). Tot așa posedă creștinul armele luminii (Romani 13,12): el trebuie să ia «sabia Duhului» (Efeseni 6,17), ca să lupte împotriva dușmanilor lui spirituali din locurile cerești.

Blestemul Ierihonului și salvarea lui Rahab (versetele 25.26)

Dumnezeu a dat nimicirii cetatea și toată bogăția ei (versetele 17.18). La comanda Domnului, lucrurile date nimicirii erau pentru El, în timp ce oamenii exilați trebuiau uciși (Levitic 27,28.29). Căci era imposibil să existe părtășie între poporul lui Dumnezeu și dușmani și posesiunile lor. Bogățiile care au rezistat încercării focului erau sfințite prin judecată și din momentul acela aparțineau comorii dumnezeiești.

Poporul a împlinit această poruncă a Domnului (versetul 24). O încălcare a acestei porunci îl pune pe acela, și chiar poporul întreg, - deoarece se unea cu făcătorul de rele - sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu.

Rahab și familia ei, care stăteau sub protecția firului stacojiu, au fost cruțați de judecată. Siguranța lor se baza pe cele două iscoade din poporul lui Dumnezeu, care printr-un jurământ „s-au obligat”, ca să zicem așa, înaintea lui Dumnezeu față de Rahab (versetele 22.23.25). Ierihonul a fost în cele din urmă complet distrus prin foc. Toți locuitorii lui au murit din cauza necredinței lor (Evrei 11,31), în timp ce Rahab și casa ei au fost salvați prin credință.

Scena judecății asupra dușmanilor lui Dumnezeu și a împăratului lor se încheie cu blestemul dumnezeiesc asupra cetății precum și asupra aceluia care va reclădi cetatea (versetul 26). Hiel, un izraelit din Betel a avut efectiv parte de acest blestem în zilele triste ale lui Ahab, care erau marcate de decăderea copiilor lui Israel (1 Împărați 16,34).

Urmările primei biruințe (versetul 27)

Dumnezeu mărturisește aici acordul lui deplin cu privire la slujitorul Său credincios Iosua: «Domnul a fost cu Iosua și faima lui s-a răspândit în toată țara» (versetul 27). Aceiași expresie se folosește pentru Iosif în Egipt (Geneza 39,2.21), care a fost vândut de frații lui (Faptele Apostolilor 7,9). Acesta este un indiciu frumos la Acela care în Persoana Sa a fost lepădat ca și Iosif și în misiunea Sa a fost lepădat ca Moise: «Isus din Nazaret ... pentru că Dumnezeu era cu El» (Faptele Apostolilor 10,38). Însă numai despre Hristos se poate spune, că «Dumnezeu era în Hristos» (2 Corinteni 5,19), pentru că «întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El» (Coloseni 1,19; 2,9); «Hristosul, care este mai presus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci» (Romani 9,5).

Cucerirea Ierihonului era pentru Israel o victorie desăvârșită a puterii lui Dumnezeu asupra dușmanilor lor. Ea este un tablou, cum Hristos în ultimele zile va nimici puterea răului. Poporul vedea acum întreaga țară deschisă înaintea lui. Dar cucerirea trebuia să aibă loc conform cu strategia prevăzută de Dumnezeu. De la Ierihon s-a mers în direcția spre vest, ca în felul acesta să despartă dușmanii din nord și din sud, înainte ca ei să atace acești dușmani și pe rând să-i înfrângă.

Cele trei etape ale luptei ne sunt prezentate în capitolele 6-11 spre învățătura noastră morală:

- a) Asaltul în direcția vest prin cucerirea cetăților Ierihon și Ai (capitolele 6-8): în Ierihon premisa pentru victoria divină era credința, ascultarea și curajul poporului. În opoziție cu aceasta stă Ai, unde poporul s-a lăsat călăuzit de mulțumire cu sine și lăcomie și a suferit prima înfrângere.
- b) Cucerirea părții din sud (capitolele 9 și 10): Gabaonul și Bet-Horon caracterizează această etapă.
- c) Cucerirea părții de nord și apele Merom (capitolul 11).

Capitolul 7

Înfrângerea de la Ai și păcatul lui Acan

Victoria asupra Ierihonului a reușit și cucerirea țării părea acum lui Iosua și poporului să fie ușoară. Însă poporul trebuia să cunoască propria slăbiciune și prin înfrângere să învețe lecții importante, deoarece ei au renunțat la dependența lor de Dumnezeu. Aceasta este tema principală, care ne este prezentată în capitolele 7-12.

Primul pericol, care ne este prezentat aici prin păcatul lui Acan, constă în aceea, că lumea caută un loc în *inima* credinciosului. Al doilea pericol, care ne este prezentat pe baza istoriei Gabaonului, constă în aceea, că lumea vrea să marcheze *viața* credinciosului. Domnul să ne păzească de aceste două pericole.

Evaluarea dumnezeiască (versetul 1)

La începutul relatării despre înfrângerea de la Ai, Dumnezeu dă la o parte voalul de pe adevărata stare a poporului și a păcatului său. Unul din bărbații lui Israel, Acan, a încălcat porunca dată cu privire la nimicirea Ierihonului și a luat din lucrul dat spre nimicire (Iosua 6,18). Prin aceasta a pângărit tot poporul și a atras mânia lui Dumnezeu asupra lor.

Lupta împotriva cetății Ai (versetele 2-5)

În lupta împotriva cetății Ai – o cetate mică, al cărei nume înseamnă grămadă de dărâmături – Iosua nu a plecat din Ghilgal, ci din Ierihon (Iosua 6,2). Nici chivotul legământului nu este amintit. Era corespunzător gândului lui Dumnezeu, că el a trimis iscoade? Ei au spionat cetatea. Însă ei s-au înșelat și au gândit că 2000 până la 3000 de soldați ar fi suficienți ca să cucerească cetatea.

Se poate ușor înțelege, că Israel trebuia să sufere o înfrângere împotriva cetății Ai. Căci Dumnezeu nu mai era de partea poporului Israel (versetul 12). În cele din urmă au trebuit să lupte 30.000 de bărbați viteji în luptă ca să învingă această cetate mică (Iosua 8,3). Cât de repede se întoarce foaia în viața unui credincios.

După o victorie măreață asupra Ierihonului a urmat o înfrângere amară, și inima poporului s-a topit și a ajuns ca apa. Rolurile între Israel și dușmanii lui s-au schimbat (compară Iosua 7,5 cu Iosua 5,1).

Umilirea lui Iosua și rugăciunea sa (versetele 6-9)

Iosua a ocupat acum locul care se cuvenea, și anume acela de umilire. El și-a rupt hainele și a căzut cu fața la pământ înaintea chivotului legământului Domnului. În locul acesta a rămas până seara împreună cu bătrânii. Această atitudine ni se cuvine nouă (Iacov 4,10; 1 Petru 5,6).

Cuvintele lui Iosua în prezența lui Dumnezeu ne arată un bărbat care greșește, un bărbat cu aceleași simțăminte ca și noi (Faptele Apostolilor 14,15; Iacov 5,17). În acest moment el ca și conducător al poporului nu era un tablou al lui Hristos. Cuvintele lui se aseamănă cu cele ale poporului la reîntoarcerea iscoadelor necredincioase (Numeri 14,2.3). Cu toate acestea credința lui Iosua este vizibilă în gândurile lui cu privire la Numele mare al Dumnezeului său, în contrast cu necredința poporului de atunci.

Răspunsul lui Dumnezeu și indicațiile date poporului (versetele 10-15)

Dumnezeu l-a întrerupt pe Iosua și i-a prezentat starea morală a poporului. Făgăduința dată lui Iosua, că nici un dușman nu va rezista împotriva lor (Iosua 1,5) s-a inversat și era împotriva lor (versetul 12) și anume atâta timp, până când poporul se va fi curățit de necurățiile lui. Prezența unui Dumnezeu sfânt în mijlocul lor (Levitic 19,2) obliga la sfințire (2 Corinteni 6,17; 1 Petru 1,16), care trebuia să aibă prioritate față de orice activitate. Ordinea morală a acestui moment serios era deci: umilire, sfințire și în cele din urmă darea afară a răului.

Păcatul lui Acan l-a făcut vinovat personal. Totodată însă tot Israel a fost murdărit: «Israel a păcătuit» (versetul 11) și: «Ce este dat nimicirii este în mijlocul tău, Israele» (versetul 13).

Răspunsul lui Dumnezeu la umilirea lui Iosua și a bătrânilor a constat în indicații clare despre felul în care păcatul să fie descoperit și judecat. Căci până în momentul acesta păcatul era încă ascuns față de popor (versetele 14 și 15).

Descoperirea răului (versetele 16-23)

Iosua s-a ridicat din starea de umilire și s-a reîntors la râvna lui de odinioară, pe care el a dovedit-o deja la cucerirea Ierihonului. El s-a sculat dis-de-dimineață în ascultare de indicațiile date de Dumnezeu.

Prin sorț s-a constatat că Acan, un bărbat din seminția împărătească Iuda, era vinovat. Ceea ce la început era cunoscut numai lui Dumnezeu, a devenit acum cunoscut tuturor. Chiar și numai demascarea publică făcută prin Dumnezeu era spre onoarea Domnului (versetul 19). Era necesară mărturisirea din partea lui Acan: «Într-adevăr, am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului lui Israel» (versetul 20). De ce a tăcut el în timpul înfrângerii fraților lui împotriva cetății Ai și în timp ce Iosua stătea deznădăjduit înaintea chivotului legământului?

Drumul trist al poftei din inima omului a rămas același de la căderea lui Adam și Eva: «am văzut ... am poftit și le-am luat ...» (versetul 21). Aceasta este de fapt ceea ce ne atenționează Iacov cu privire la pornirile inimii noastre: «Dar fiecare este ispitit, fiind atras și ademenit de propria lui poftă; apoi pofta, după ce a zămislit, naște păcat, iar păcatul, odată împlinit, aduce moarte» (Iacov 1,14.15).

Obiectul poftei lui Acan a fost o manta frumoasă de Șinear, 200 sicli de argint și un lingou de aur. Șinear era situat în câmpia Eufratului (Geneza 10,10) și era locul primei răscoale a omului: mândrie împotriva lui Dumnezeu după potop, și anume cu construirea turnului de la Babel

(Geneza 11,2-8). Acest loc a devenit mai târziu reședința puterii și idolatriei în Babel (Daniel 1,2) și răsadnița răutății umane (Zaharia 5,5-11). Biblia ne atenționează insistent în 1 Timotei 6,9.10 cu privire la atracția bogăției și efectele ei devastatoare în viața unui creștin. Prada, pe care Acan a furat-o contrar rânduiei lui Dumnezeu, era ascunsă în cort. Aceasta arată spre domeniul vieții personale a unui creștin.

În felul acesta a fost introdus răul în poporul Israel. Și tot așa a venit el mai târziu prin Anania și Safira în Adunare. Păcatul avea aici același caracter ca și la Acan. La Anania păcatul era mai grav, deoarece această pereche căsătorită a mințit pe Duhul Sfânt, care era prezent personal în Adunare (Faptele Apostolilor 5,3.4).

Această întâmplare serioasă a avut loc înaintea Domnului (versetul 23). «Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor ... prin Isus Hristos» (Romani 2,16), și «toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face» (Evrei 4,13).

Judecata asupra lui Acan și ușa speranței (versetele 24-26)

Tot poporul a fost întinat prin păcatul lui Acan. Cu toate acestea numai Acan singur a trebuit să suporte judecata vinei. Împreună cu Iosua, poporul a dovedit prin mărturisirea publică a răului, că el era curat în privința aceasta (versetul 24). Aceasta trebuie să aibă loc și în Adunare (2 Corinteni 7,11). Cu privire la problema tristă și dureroasă a disciplinării colective este necesar să te așezi împotriva răului și prin aceasta să stai de partea lui Dumnezeu. Totodată să nu uităm niciodată, că noi toți suntem capabili să facem aceleași păcate, dar cu toate acestea rămânem totdeauna subiecte ale harului lui Dumnezeu.

Și familia lui Acan a ajuns sub judecata de care a avut parte căpetenia ei, ceea ce lasă să se presupună că lor le era cunoscută taina. Pe baza gravității păcatului și pe fundalul mărturisirii de mai târziu sub presiunea împrejurărilor acesta era un păcat spre moarte (1 Ioan 5,16.17). Dumnezeu a făcut cunoscut că Israel va avea parte de mâhnire (Iosua 6,18), dacă ei vor încălca porunca Lui. Ultimele cuvinte ale lui Iosua, pe care Acan le-a auzit, erau o mărturie severă în privința aceasta (versetul 25). Acor înseamnă tulburare, tristețe adâncă, mâhnire. În felul acesta numele acestei văi, în care a avut loc judecata, amintește de păcatul lui Acan și de urmările lui. Aici este vorba numai de o judecată temporală a lui Acan, și nu de o pedeapsă veșnică, definitivă. Omorârea cu pietre a lui Acan era un caz de judecată în acțiunea lui Dumnezeu în căile Lui de guvernare cu oamenii pe pământ. Ea este urmarea comportării unui om în viața sa pe pământ.

Totodată numele acestei văi a judecății și un indiciu spre credințioșia lui Dumnezeu, care totdeauna a iubit poporul Său, chiar dacă El a fost deseori constrâns să-i disciplineze. Acor va deveni în viitor pentru Israel o ușă de speranță (Osea 2,16.17). Căci ambele afirmații despre Israel din acest profet, Lo-Ami și Lo-Ruhama, vor fi în favoarea poporului. Dumnezeu Se va îndura iarăși de Israel și îl va recunoaște ca popor al Său. «Privește deci la bunătatea și la asprimea lui Dumnezeu» (Romani 11,22). «O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! ... A Lui fie gloria în veci! Amin.» (Romani 11,33.36).